

عنوان مقاله:

نگاهی بر عنصر نور در ایران باستان

محل انتشار:

اولین کنفرانس روانشناسی، علوم اجتماعی، علوم تربیتی و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

امیرحسین عباسی شوکت آباد - دانشجوی کارشناسی ارشد صنایع دستی، دانشگاه هنر تهران

خلاصه مقاله:

هنر و معماری اموری کاملاً عینی هستند و اساساً نور در فرهنگ ایران قبل و بعد از اسلام نقش مهمی داشته است. هدف این پژوهش، به بررسی نور و جایگاه آن در ایران باستان پرداخته است. نتایج این پژوهش نشان می‌دهد، نوع نگرشی که گذشتگان ما در دوران باستان به طبیعت داشتند، نگرشی دینی بوده و مبنای برقراری ارتباط با جهان اطراف خود، را دین قرار داده اند. زیرا انسان محیط پیرامون خود را تجلی گاه خداوند دانسته و مقدس می‌داند و برای او سودمند بوده است. از ویژگی‌های مهم در این دوره وحدت و یکپارچگی میان اجزا و هماهنگی با کل کائنات است. میل به جاودانگی در ایران باستان مورد توجه بوده و معتقد به خدای خیر و شر، سحر و جادو بوده که نشانه‌هایی از آن در غالب اشکال هندسی بر روی آثار از جمله سفالینه‌ها، نقش برجسته‌ها به شکل نمادین به نمایش می‌گذاشتند که نشان از توسل به رمز و نمادها و شکاف انسان شناختی میان ماده و مینو و زندگی جاویدان است. مانند نقش چلیپا که مرکز آن طرح روح از زاویه ظلمت ازلی، خورشید، ستاره و ماه که نماد نور هستند و نقش آن بر روی هنر این دوره نشان از تقدس محتوای داخل ظرف و رابطه‌ی بین جهان نور و مثال بوده است. سوزاندن اجساد در معابد مانند چغازنبیل نشان از صعود به جهان بالا و وحدت میان خدایان و گاهشماری‌ها و بناها مرتبط نیز اعتقاد به خدایان نور و ظلمت است. در میان جشن‌های رایج در این دوره، مراسم چهارشنبه سوری و افروختن آتش بر روی بام، نشانی از دورکردن سرما، حیات مجدد و طهارت، و ارتباط و راهنمایی فروهرها است. این تحقیق از نوع کیفی و روش گردآوری اطلاعات به صورت کتابخانه‌ای و سایت‌های اینترنتی بوده است.

کلمات کلیدی:

نور، ایران باستان، هنر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1406701>

